

Arrest

nr. 155 601 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 september 2015.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Soedanese autoriteiten omwille van haar professionele en studie-activiteiten.

In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd verzoekster op 28 september 2012 de vluchtelingenstatus erkend. Op 10 april 2014 besloot het Commissariaat-generaal echter, nadat verschillende nieuwe elementen aan het licht waren gekomen, om de vluchtelingenstatus van verzoekster in te trekken, een beslissing die nadien werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 132 080 van 24 oktober 2014. Er wordt in het arrest, waarbij verzoekster en haar twee broers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, o.a. op gewezen dat verzoeksters beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten niet stroken met haar visumaanvragen, de reizen die zij deed en de paspoorten die zij ter beschikking had. Het cassatieberoep dat tegen dit arrest werd ingesteld werd door de Raad van State bij beschikking nr. 11.006 van 8 januari 2015 niet-toelaatbaar verklaard.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster nieuwe, bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een brief vanwege de Ahfad University for Women d.d. 19.04.2014 waarin wordt bevestigd dat zij aan deze school aan een masterstudie werkte rond schooluitval in de kampen voor interne vluchtelingen -haar contactpersoon bevestigt dat zij in april 2012 bij haar kwam klagen in verband met een incident met de veiligheidspolitie-, een attest in verband met haar activiteiten voor Cordaid d.d.15.06.2015, drie attesten in verband met het werk van haar vader als diplomaat, een artikel van een collega die wordt vervolgd, een attest van de Ahfad University for Women van 22 mei 2013 waarin wordt bevestigd dat verzoekster er een master behaalde, haar transcript of record van de Ahfad University for women, haar diploma aan de Ahfad University for Women, een certificaat van haar deelname aan het IMMIS fellowship in Duitsland, verschillende foto's van haar activiteiten in Darfur, verschillende internetartikelen en rapporten met betrekking tot de mensenrechten in Soedan, de vereniging Albany Associates, de situatie in Darfur, van de woordvoerder van de Verenigde Naties in Soedan, van de minister van Ontwikkeling van Soedan, over vervalsing van diplomatieke paspoorten, over vrouwen in de media en rapporten van African Centre. Voorts legde zij nog volgende documenten neer: een attest van haar inschrijving als werkzoekende vanwege Actiris d.d. 11.04.2014, een attest dat zij slaagde in een opleiding Frans bij de Franse Gemeenschap d.d. 18.07.2014 en een opleiding Nederlands bij het Centrum voor Volwassenenonderwijs van de Vlaamse Gemeenschap d.d. 28.01.2013, en een attest dat zij slaagde in een cursus maatschappelijke oriëntatie bij Inburgering Brussel.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst opgemerkt dat hoewel verzoekster eerst als vluchteling werd erkend, deze beslissing werd ingetrokken op basis van de informatie die haar zus R. en haar broers N. en M. het Commissariaat-generaal verschaften en op basis van een nieuw gehoor. Hieruit bleek, zo wordt opgemerkt, dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan het feit dat verzoekster sinds 2006 problemen zou hebben gekend met de Soedanese autoriteiten aangezien naar voren was gekomen dat zij reeds eerder naar Europa reisde en vrijwillig terugkeerde naar Soedan. Daarenboven heerst er, zo luidt het voorts, onduidelijkheid omtrent wanneer verzoeksters problemen daadwerkelijk zouden zijn begonnen en de documenten die zij in haar bezit heeft. Er werd verzoekster, toen zij reeds problemen kende, een paspoort afgeleverd en het is onduidelijk of zij al dan niet nog over een diplomatiek paspoort beschikt. Deze vaststellingen zorgden ervoor dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan het feit dat verzoekster op gespannen voet leefde met de Soedanese autoriteiten, aldus de commissaris-generaal die eraan toevoegt dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geconcludeerd dat er geen redenen zijn om de beslissing tot intrekking van haar statuut te vernietigen en de beoordeling van het Commissariaat-generaal werd bevestigd. De Raad herhaalde, zo wordt opgemerkt, dat verzoeksters activiteiten voor de Verenigde Naties en de Afrikaanse Unie niet in twijfel worden getrokken maar dat de door haar aangehaalde problemen niet stroken met haar visumaanvraag, haar reizen naar Europa en het (diplomatiek) paspoort dat zij ter haar beschikking had. Verzoekster brengt, zo stelt de commissaris-generaal (vast), bij haar huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen en/of feiten aan die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van haar vorige asielaanvraag incorrect is, en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft verzoeksters verklaring te vrezen voor M. S., een Soedanese kandidaat-ambassadeur die haar vader tijdens zijn carrière als diplomaat zou gevisieerd hebben, wordt opgemerkt dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht aangezien zij, noch haar broers of zus, aannemelijk konden maken dat hun familie vervolging zou dienen te vrezen in Soedan of er gevisieerd werd. In dit verband wordt o.a. vastgesteld dat uit de door verzoekster neergelegde documenten allerm minst blijkt dat haar vader of haar familie gevisieerd zou zijn geweest door de Soedanese autoriteiten. In dezelfde lijn wordt evenmin geloof gehecht aan verzoeksters verklaring dat haar vader eind 2014 op het ministerie van Buitenlandse Zaken zou zijn opgeroepen om verklaringen af te leggen omtrent de verblijfplaats van hun familie. Niet alleen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeksters familie gevisieerd wordt, het is, aldus de commissaris-generaal, ook onwaarschijnlijk dat haar vader pas na meer dan twee jaar zou worden opgeroepen om duiding te geven bij de verblijfplaats van zijn kinderen. Om dezelfde reden kan, zo luidt de beslissing verder, ook aan verzoeksters verklaring dreigtelefoontjes te hebben ontvangen geen geloof worden gehecht. Bovendien, zo wordt hieraan toegevoegd, kon verzoekster reeds geruime tijd geleden deze telefoontjes een halt toeroepen door simpelweg van nummer te veranderen. Verzoekster slaagt er derhalve, zo wordt vastgesteld, allerm minst in concreet aannemelijk te maken dat zij actief zou worden opgespoord door de Soedanese veiligheidsdiensten. Wat verder verzoeksters collega L.A.-H. betreft, die werd gearresteerd omwille van haar kritiek op de overheid en waar verzoekster een artikel over neerlegt, wordt opgemerkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen wat haar functie precies inhield bij zowel de Verenigde Naties als de Afrikaanse Unie. Hoewel er, zo wordt opgemerkt, niet wordt getwijfeld aan het feit dat zij voor deze organisaties actief was, blijkt uit de documenten die zij neerlegt dat het een administratieve functie betrof. Uit het attest dat zij neerlegt vanwege Cordaid blijkt namelijk letterlijk dat zij actief was in de administratieve en logistieke ondersteuning. Uit de door verzoekster neergelegde documenten blijkt nergens dat zij enig beleidsmatig werk zou verrichten, aldus de commissaris-generaal die opmerkt dat het niet onmogelijk is dat zij tijdens haar werkzaamheden gehoord zou hebben over L.A.-H., en men allerm minst kan stellen dat zij hetzelfde werk verrichte en dat zij bijgevolg een zelfde vervolging zou dienen te vrezen. Het artikel dat verzoekster over haar vervolging neerlegt, heeft, zo wordt geconcludeerd, dan ook geen enkele bewijswaarde voor de problemen die zij zelf verklaart te

hebben gekend. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeksters verklaring dat zij ook in België actief zou zijn voor mensenrechtenorganisaties geen grond vormt om haar alsnog het vluchtelingenstatuut toe te kennen. Verzoekster toont namelijk aan, zo wordt in dit verband opgemerkt, dat zij reeds eerder in het buitenland verbleef om over de problematiek van de opvangkampen voor interne vluchtelingen te spreken, namelijk gedurende haar uitwisseling met Immis, waarna zij zonder enige verdere problemen naar Soedan kon terugkeren. Het is dan ook, zo stelt de commissaris-generaal, onwaarschijnlijk dat zij omwille van deze activiteiten in België, in alle anonimiteit en waarvan zij bovendien niets concreets aantoont, problemen zou kennen bij terugkeer. Er wordt ook op gewezen dat verzoekster zelf verklaart dat zij zich ver houdt van de Soedanese gemeenschap zodat het niet aannemelijk is dat de Soedanese autoriteiten hiervan lucht zouden krijgen. De door verzoekster bij onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

De Raad wijst erop dat het middel onontvankelijk is waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2014 tot intrekking van de vluchtelingenstatus. De Raad heeft zich hierover reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 132 080 van 24 oktober 2014, dat kracht en gezag van gewijsde heeft, en is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep (nogmaals) uit te spreken over voormelde beslissing.

Verzoeksters betoog "in 2011 niet meer in het bezit te zijn geweest van een diplomatiek paspoort" en dat zij "meent zich haar te herinneren dat haar diplomatiek paspoort is vervallen rond 2008-2010" druist in tegen en is manifest in strijd met de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier (map 12/16166Z RvV 176 547, stuk 7 'map met landeninformatie', 'document de reponse' d.d. 14 februari 2014). Uit die informatie die Cedoca van de Duitse ambassade te Khartoem verkreeg, blijkt namelijk, als antwoord op de vraag of verzoekster ooit een visumaanvraag heeft ingediend bij deze ambassade, o.a. het volgende: "she was applying for a Visa with in the end of 2011/beginning of 2012. At the time she was a holder of a Sudanese diplomatic passport. (...) First Application in October 2011 to go to Germany to study in Berlin (Masters).Passport Number was: D008501, valid until 22.07.2015". Het feit dat, zo wordt in het verzoekschrift aangehaald en blijkt uit diezelfde informatie, verzoekster tweemaal een visum werd geweigerd omwille van onvoldoende financiële middelen, doet niets af en op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat verzoeksters verklaringen omtrent (het bezit en de vervaldatum van) haar diplomatiek paspoort manifest in strijd zijn met voormelde informatie opgenomen in het administratief dossier.

Verzoeksters betoog nooit te hebben verklaard geen vrees te koesteren jegens en geen problemen te hebben met de Soedanese regering, maar wel met de nationale veiligheidsdienst, mist feitelijke grondslag en elke ernst. Immers, zo verklaarde verzoekster tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidige asielaanvraag onder meer uitdrukkelijk het volgende: "Ik vrees gedood te worden door de Soedanese autoriteiten. Een collega (O.H.) van mij die hetzelfde werk deed als ik bij de internationale organisaties werd onlangs gedood, vermoedelijk door Soedanese autoriteiten en dit volgens de rapporten van de Human Rights Watch" ('verklaring meervoudige aanvraag' d.d. 3 juli 2015, nr. 18).

Betreffende verzoeksters betoog dat zij "nog een heel belangrijke bijkomende informatie" wenst "mede te delen met name het feit dat zij een abortus heeft ondergaan in België", waarbij zij verwijst naar een als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegd document van een Antwerps medisch centrum gespecialiseerd in ongewenste zwangerschappen, en haar stelling dat "dit zal uiteraard ook voor problemen zorgen bij een terugkeer naar haar thuisland. Verzoekster dient namelijk aan te tonen dat ze maagd is bij een huwelijk", stelt de Raad vast dat uit het neergelegde document van het medisch centrum blijkt dat verzoekster niet enkel hier in België in 2013 een abortus liet uitvoeren, waarvan ze in haar verzoekschrift gewag maakt, doch ook eerder al in januari 2009, toen zij blijkens haar verklaringen nog in Soedan verbleef dat zij in mei 2012 ontvluchtte. Verzoekster maakte voorheen/eerder echter geen gewag van die abortus(sen), laat staan van haar in haar verzoekschrift geopperde vrees bij een terugkeer naar haar land van herkomst hierdoor problemen te zullen krijgen. De vaststelling dat

verzoekster blijkt het door haar aangebrachte document van het medisch centrum al begin 2009, toen zij nog in Soedan woonde en leefde, een zwangerschapsafbreking liet uitvoeren, en zij eerder geen melding maakte van die abortus en de abortus hier in 2013 in België uitgevoerd en de vrees die zij hierdoor in haar verzoekschrift verklaart te koesteren, ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van die ingeroepen vrees. Verzoeksters huidige stelling dat zij (in het kader van onderhavige asielaanvraag) niet de kans kreeg dit te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken mist feitelijke grondslag en elke ernst, aangezien haar op het einde van het interview aldaar uitdrukkelijk werd gevraagd of zij nog iets had toe te voegen, waarop zij louter verklaarde dat zij nog bijkomende documenten ging voorleggen tijdens het interview op het Commissariaat-generaal, doch niets meer dan dat. Bovendien had verzoekster reeds eerder tijdens haar gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag op respectievelijk 7 juni 2012 en 20 februari 2014 voldoende de mogelijkheid haar vrees naar aanleiding van een (eerste) abortus aan te halen, wat zij echter verzuimde, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van die vrees ernstig relativeert en ondermijnt.

Met betrekking tot verzoeksters huidige uitleg dat zij besneden is en reeds een vervolging in die zin onderging, stelt de Raad vast dat zij noch bij haar eerste asielaanvraag, noch bij huidige tweede asielaanvraag haar besnijdenis, die zij in het kader van haar eerste asielaanvraag attesteerde (type 4), niet zelf als reden aanhaalde voor haar asielaanvraag/aanvragen en zij geen toekomstige vrees in dit kader aanhaalde. Verzoekster maakte tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavige asielaanvraag geen melding van het feit besneden te zijn, laat staan van een ondergane vervolging in die zin of vrees naar de toekomst toe. Bij haar vorige, eerste asielaanvraag verklaarde zij louter dat men haar in het (opvang) centrum had aangeraden haar besnijdenis aan te halen omdat het zou kunnen helpen, en gaf ze uitdrukkelijk aan dat het in ieder geval niet haar hoofdprobleem is. Ze maakte echter op geen enkel moment melding van het feit dat zij reeds een vervolging in die zin onderging of om die reden een vrees naar de toekomst toe koestert. Haar betoog dienaangaande in haar verzoekschrift kan dan ook niet worden aangenomen en is allerminst ernstig.

Met betrekking tot het door verzoekster bijgebrachte attest van de organisatie Woman'Do d.d. 13 juli 2015, waarin wordt gesteld dat zij symptomen vertoont van een depressie en een posttraumatisch stress-stoornis, merkt de Raad op dat een dergelijk attest geen sluitend bewijs is voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde problemen. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen. Hij kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de vastgestelde medische-psychologische werden opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

In de bij het verzoekschrift gevoegde documenten van "Albany Associates" d.d. 16 april 2014 en "Cordaid" d.d. 15 juni 2015 wordt melding gemaakt van administratieve en logistieke werkzaamheden van verzoekster in de periode 2006 tot 2008 met betrekking tot o.a. "the African Union Mission". Uit die stukken blijkt echter niet dat verzoeksters werk beleidsmatig en van die aard was dat zij de aandacht van de veiligheidsdiensten op haar zou hebben gevestigd.

De bij het verzoekschrift gevoegde arbeidsovereenkomst tussen "Albany Associates Ltd" en verzoekster, ondertekend op 31 januari 2007, werd, net als de foto's waarop o.a. voormalig Minister voor Ontwikkelingssamenwerking Agnes van Ardenne staat afgebeeld, reeds eerder neergelegd.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde rapport van Human Rights Watch van 2009 inzake censuur, pesterijen en vervolging van journalisten en mensenrechtenactivisten in Soedan, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op de bij 's Raads arrest nr. 132 080 van 24 oktober 2014 in het kader van haar eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 augustus 2015, voert verzoekende partij aan dat zij eindelijk in het bezit is kunnen komen van haar origineel diplomatiek paspoort (verzoekende partij toont ter terechtzitting het paspoort). Zij wijst er op dat zij en haar zus dames zijn met een bepaald profiel, zij originele stukken hebben ingediend en geen grondig onderzoek werd gepleegd. Verzoekende partij wijst er op dat er in haar zaak reeds veel misgelopen is en dat haar vluchtelingenstatus werd ingetrokken niettegenstaande zij de waarheid vertelde. Verzoekende partij stelt dat zij altijd de waarheid heeft gesproken en dat iemand in 2012 haar identiteit heeft misbruikt. Zij is na 2009 niet meer in het bezit gekomen van een diplomatiek paspoort anders zou zij dit document dat ze nu voorlegt niet in haar bezit kunnen hebben. In dit paspoort staat trouwens de stempel “cancelled” wat er op wijst dat zij nadien geen diplomatiek paspoort meer kreeg maar zoals zij reeds stelde, reisde met een gewoon paspoort. Verzoekende partij beklaagt zich er ook over dat het Commissariaat-generaal een USB-stick is kwijtgespeeld waar ontzettend veel en belangrijke documenten op stonden. Zij is dan ook van oordeel dat iemand de verantwoordelijkheid moet nemen voor dit verlies waarover het Commissariaat-generaal met geen woord rept. Verzoekende partij wijst er ook op dat geen enkel concreet onderzoek werd gevoerd naar de functies die zij uitvoerde. Zij heeft daarover de waarheid verteld en haar werkgevers zouden het belang van haar functie kunnen bevestigen. Volgens verzoekende partij blijkt haar functie eveneens uit het feit dat zij aan de zijde loopt van de Nederlandse Minister van ontwikkelingssamenwerking. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij haar verblijven in het buitenland niet heeft verzwegen en dat alles bleek uit de informatie op de verloren USB-stick. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift.

In zoverre het verweer van verzoekende partij gericht is tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal van 10 april 2014 tot intrekking van de vluchtelingenstatus herhaalt de Raad dat hij zich hierover reeds heeft uitgesproken in zijn arrest nr. 132 080 van 24 oktober 2014, dat kracht en gezag van gewijsde heeft en waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas werd besloten, een relaas waarin zij heden nog steeds volhardt en waarop zij zich bij onderhavige asielaanvraag baseert en op voortgaat en -bouwt. De Raad is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep (nogmaals) uit te spreken over voormelde beslissing, en de elementen die verzoekende partij toen reeds aanhaalde en thans opnieuw inroept, zoals o.a. de beweringen dat iemand in 2012 haar identiteit zou hebben misbruikt en dat zij na 2009 niet meer in het bezit zou zijn gekomen van een diplomatiek paspoort, argumenten die zij reeds bij haar eerste asielaanvraag aanhaalde en welke door de commissaris-generaal terecht niet aannemelijk of overtuigend en ongeloofwaardig werden bevonden,

vaststellingen van de commissaris-generaal waarover verzoekende partij nadien in haar verzoekschrift met geen woord meer sprak of die zij niet weerlegde.

Verzoekende partij haar stelling altijd de waarheid te hebben gesproken, gaat bovendien geenszins op en is allerm minst ernstig, gelet op voormeld arrest waarin onder meer werd vastgesteld dat verzoekende partij *“informatie heeft achtergehouden ten tijde van de eerste behandeling van haar asielaanvraag voorafgaand aan voormelde bestreden beslissing, namelijk haar verblijf in Duitsland van midden september 2010 tot december 2010 en de informatie met betrekking tot de paspoorten die zij gebruikte om naar Europa te reizen.”* De argumentatie van verzoekende partij ter terechtzitting haar verblijven in het buitenland niet te hebben verzwegen, kan dan ook niet worden aangenomen. De Raad wijst erop en benadrukt dat het cassatieberoep dat verzoekende partij tegen voormeld arrest indiende door de Raad van State niet toelaatbaar werd verklaard bij beschikking nr. 11.006 van 8 januari 2015, waarin o.a. wordt gesteld dat *“verzoekster (...) in haar enig middel voorbij (gaat) aan de vaststelling in het bestreden arrest dat het feit dat zij heeft nagelaten een asielaanvraag in te dienen in Duitsland en vervolgens is teruggekeerd naar haar land van herkomst niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde”* (RvS 8 januari 2015, nr. 11.006 (c)). Dat verzoekende partij -ze legde hierover eerder incoherente verklaringen af bij haar eerste asielaanvraag- destijds met een gewoon paspoort reisde, zoals ze ter terechtzitting oppert, dan wel met haar diplomatiek paspoort, doet hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat het feit dat zij van Duitsland terug naar Soedan reisde, evenals het gegeven dat zij ondanks haar verklaarde vrees voor en problemen met de autoriteiten meermaals met haar eigen paspoort Soedan verliet, haaks staat op een oprechte vrees voor vervolging, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees dan ook ernstig ondermijnt.

Met betrekking tot verzoekende partij haar argumentatie dat zij en haar zus dames zijn met een bepaald profiel wijst de Raad erop en benadrukt hij dat aan de door verzoekende partij ingeroepen problemen (van haar en haar familie) met de Soedanese autoriteiten geen geloof wordt gehecht.

Verzoekende partij haar ter terechtzitting getoonde originele diplomatieke paspoort, waarvan zij eerder een kopie bij haar vraag tot horen voegde en in welk verband zij geen afdoende verklaring biedt waarom zij dit document niet veel eerder kon neerleggen, doet geen afbreuk aan het voorgaande en vermag geenszins de ongeloofwaardigheid van haar beweerde vrees jegens de Soedanese overheid te herstellen.

Aangaande de kritiek van verzoekende partij dat geen enkel concreet onderzoek werd gevoerd naar de functies die zij uitvoerde, en haar stelling dat zij daarover de waarheid heeft verteld en haar werkgevers het belang van haar functie zouden kunnen bevestigen, stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal vast dat uit de door verzoekende partij aangebrachte documenten, van o.a. “Albany Associates” en “the African Union Mission” blijkt dat zij een administratieve en logistieke functie had. Er werd aldus, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, wel degelijk onderzoek verricht naar de functies die verzoekende partij bij die organisaties uitoefende, doch vastgesteld dat uit de door haar dienaangaande aangebrachte stukken niet blijkt dat haar werk beleidsmatig en van die aard was dat zij de aandacht van de veiligheidsdiensten op haar zou hebben gevestigd. Verzoekende partij haar betoog omtrent de foto waarop zij aan de zijde van voormalig Nederlandse Minister van ontwikkelingssamenwerking staat afgebeeld wijzigt hier niets aan en doet hieraan geen afbreuk. Hieruit kan geenszins zonder meer worden afgeleid dat haar werk beleidsmatig van aard was en van die aard dat zij in de schijnwerpers liep van en gevisieerd werd door de Soedanese autoriteiten. De Raad wijst er ook op dat de bewijslast in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust en er bestaat overigens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals contact opnemen met verzoekende partij haar (toenmalige) werkgevers.

Betreffende verzoekende partij haar betoog omtrent de USB-stick die kwijtgespeeld zou zijn, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat verzoekende partij in het kader van haar asielaanvragen een dergelijke stick zou hebben neergelegd. Dit blijkt nergens uit de gegevens in het dossier, noch wordt dit door verzoekende partij *in concreto* aangetoond, laat staan dat ze aannemelijk maakt dat de Belgische asielinstanties die stick zouden hebben kwijt gespeeld. Overigens, in zoverre verzoekende partij eerder in haar verzoekschrift bij de Raad in het kader van haar eerste asielaanvraag erop wees dat op die stick haar diploma stond samen met haar thesis, werd door de Raad in voormeld arrest opgemerkt dat het feit dat verzoekende partij een diploma heeft en een thesis heeft geschreven niet in twijfel wordt getrokken. Hoe dan ook en zelfs indien een USB-stick zou zijn kwijtgespeeld ziet de Raad niet in waarom verzoekende partij niet zou kunnen beschikken over de papieren versies van de informatie op de USB-stick.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 28 augustus 2015 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS